Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

†

Єго ціс. і кор. Високість Найдостойнїйший АРХІКНЯЗЬ АЛЬБРЕХТ

Маршалок австро-угорскої армії і єї ґенеральний Інспектор, Єго ціс. і кор. Високість Найдост. Архікн. Альбрехт помер дня 18 лютого с. м. о першій годинї по полудни в Арко в полудневім Тироли в 78-ім роцї свого многодїяльного житя.

Глубокою жалобою вкрила ся від вчера цїла австро-угорска Монархія, особливо же єї побідоносна армія, бо не стало того, котрий нераз в своїм житю боронив єї в тяжких хвилях з нараженєм власного житя, нераз вів єї армію до побіди і слави! Не стало вождя зпід Мортари і Новари, не стало героя зпід Кустоцци! Найяснїйший Пан і цїлий Єго Найв. Дім потерпіли тяжкий удар і важко сумують, а з ними сумують і всї народи держави. А й наш край відчуває глубоко той жаль, який обгорнув цїлу Монархію, бо й у нас есть богато людий, котрих Найдостойнїйший Покійник водив колись в кровавім бою до чести і слави, бо й ми мали то щасте зачисляти Єго до своїх земляків, до горожан нашого краю. Найдостойнїйший Архікнязь був в своїх галицких добрах взірцевим господарем, опікуном промислу і великим добродїєм сїльского народу та великодушним покровителем церкви і просьвіти.

Вже від довшого часу надходили з Арко глухі вісти о лихім станї здоровля Найдостойнїйшого Архікнязя. Зпершу говорено, що Найдост. Архікнязь лиш легко перестудив ся, а єго здоровлю не грозить нїяка небезпечність. Показало ся однакож, що та перестуда не була так легка; стан недужого погіршав ся чим раз більше, так, що наконець почато видавати біолетини. По перших обявах перестуди показало ся запаленє легких, котре почало ширити ся. Однакож була хвиля, в котрій здавало ся, що недужий мимо своєї глубокої старости перебуде недугу; але опісля настала комплікация недуги, Найдост. Архікнязь дістав сильного кашлю, став виплювати кров, а запаленє обгорнуло не лиш одну половину легких але ще й заатакувало опону легких, що справляло недужому великі болї при кождім порушеню, навіть при віддиханю. Ще в пятницю чув ся Найдостойн. Архікнязь трохи сильнїйший і приказав відчитувати Собі рапорти войскові і диктував свої рішеня. В суботу по полудни полекшало Єму, але він Сам оцїняючи поважний характер недуги зажадав удїленя Собі послїдних сьв. Тайн. В парохіяльній церкві в Арко правило ся якраз богослуженє за здоровлє Найдост. Архікнязя, коли наспіла вість о Єго бажаню. Інфулат о. Кіярі поспішив зараз в торжественнім походї до палати Найдост. Архікнязя. По переду поступав хор співаків зі смолоскипами в руках; під бальдахімом поступав в торжественних ризах інфулат з сьв. Тайнами. За ними поступало множество людий, котрих впущено до середини палати. Підчас коли в комнатї Найдост. Архікнязь сповідав ся перед капеляном о. Ґаллї, люди повклякали коло порога і молили ся. По сповіди приступив інфулат о. Кіярі і удїлив Найдост. Архікнязеви послїдних сьв. Тайн. Процесия вернула відтак до церкви, де відправило ся богослуженє в присутности представителїв властий державних і громадских та множества народу. Тимчасом Найдост. Архікнязь, котрий мимо великих болїв був все ще при добрій памяти, приказав скликати свою службу і попращав ся з нею позволивши поцїлувати себе в руку, попращав ся також з тронутими до глубини Найдост. Архікнязями і Архікнягинями, що зібрали ся були коло смертельного ложа. Донька Найдост. Архікнязя, княгиня Мария Тереса не відступила достойного Отця анї на хвильку. В суботу вечером наспіло з Риму від сьв. Отця благословенє для недужого. Ще в пятницю покликано з Відня дра Нотнаґля до недужого і впущено до палати, а Найдост. Архікнязеви сказано, що віденьский лїкар нїби то сам приїхав, бо має в Арко богато пацієнтів. Але Найдост. Архікн. здогадав ся зараз правди. В ночи з суботи на недїлю погіршило ся було недужому значно і запирало вже віддих. З Мерано спроваджено 50 фляшок кисня в цїли усуненя браку віддиху у Найдост. Архікнязя. Сили Єго почали тепер упадати чим раз більше, і хвилями память єго опускала. Але в понедїлок рано полекшало єму знову. Найдост. Архікнязь поснїдав з апетитом і розмавляв з присутними. До ґрафа Хотека, давного свого ад'ютанта сказав: „Ну, найгірше чей вже минуло". Відтак казав ще вислати телеґрафічну подяку Папі за прислане благословенє, але около 10 год. зачала єго память знов опускати — смерть надходила скорим кроком і недужий заснув спокійно на віки о 1 годинї 15 мінут. На кілька хвиль перед смертию отворив ще умираючий очи, пізнав обох наймолодших своїх внуків, прошептав до

22)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Тимчасом Кук відсунув дручок, щоби впустити паню Дейтонову, а мале товариство зібрало ся незадовго перед дверми хати в тїни розлогого дерева оріхового і всї посїдали собі то на ковбанах, то на стільцях або на поперевертаних скринках, от, де хто й на чім міг собі знайти місце. А Місіс Ляйвльова мимо свого віку таки сама принесла спору коновочку кави і при помочи Кука стала наливати у філїжанки та в бляшанні горнятка, — бо тілько філїжанок не було на цїлім господарстві — та подавала їх любим гостям.

— Ей, та кава по обідї, Мрс. Ляйвльово? — відозвала ся здивована Аделя — то якась зовсім нова поведїнка, ...а хто-ж пе каву о сій порі?

— То я так, дитинко, научила ся від одного Нїмця, мого давнїйшого сусїда — відповіла стара жінка і поклепала хорошу дївчину по плечи — а то знаменита видумка. — Кава нїколи так не смакує, як по обідї.... хиба може рано та вечером.... а перед таких любеньких гостей треба чей щось поставити, щоби не сидїли так на сухо.

— Хто се той хороший, молодий мужчина, що приїхав з вами? — шепнув Кук до молодого Ляйвля, що стояв коло него. — Він якийсь такий менї знакомий....

— Лихо знає, що він за один — сказав Джемс і глянув на чужинця неконче прихильно зпід ока — я єго не запрошував; він обходить ся з міс Аделею так, як би зріс з нею, або був єї братом, а я преці знаю, що она не має брата.

— Але-ж бо красне волосе у него! — сказав Кук.

— Красне волосе? — замуркотїв Джемс погірдливо — як пачос лену.... а тото лице, як з сира.... менї би при нїм таки їсти відхотїло ся, як би не то, що вже й так відхотїло ся від того, що він між нами.

Кук усьміхнув ся — бо й не трудно було здогадати ся причини, задля якої молодий мужчина так сердив ся. Але й Аделя щось зміркувала, бо підчас коли єї сусїд щось живо розмавляв з нею, она раз і другий глипнула на Джемса та й усьміхнула ся, а наконець таки закликала єго до себе, а Місіс Дейтонова розмавляла тимчасом коло неї з обома фермерками о маслї і сирі, о поросятках та старих коровах.

— Ну, сер, — відозвала ся Аделя до Джемса і без того вже страшно заклопотаного, та глянула на него великими, блискучими очима так кріпко і так проникаючо, що бідачиско, хоч і як постановив був собі бути ввічливим і не давати причини, щоби хтось подумав, що він нїби то якийсь придуркуватий, не знав що робити, лиш здоймив соломянний капелюх з широкими крисами і став ним обертати в пальцях чим раз скорше — ви обіцяли менї преці ще на дорозї розповісти про ту пригоду, яку ви мали недавно з пантерою. — Як зачувати, то кожа з неї висить онтам на персімоновім дереві....[1]) пан Говес ось каже, що одному чоловікови, узброєному лиш ножем, годї убити пантеру.

— Ну, я не знаю — став Джемс відповідати поволи, як коли-б загикував ся, бо єму здавало ся, що то була би погана самохвальба, коли-б він тут розповідав молодій панночцї про свої дїла — я якось не знаю.... Мр. Говес.... може то таки....

....труднїйше зачепити пантеру, як опісля оповідати — підхопив Сандер, а на єго устах проявив ся глумливий усьміх.— Бо то, бачите, при такім оповіданю забуває ся звичайно на пси, що мечуть ся ворогови в зуби, стріляє ся на звірюку здалека кулею, а відтак, коли она гине, пробиває ся єї ще кілька разів ножем

[1]) Американьске дерево гебанове. Гебанові дерева визначають ся тим, що твердяк їх есть чорний і на нїм не видко річних слоїв. Гебанове дерево есть дуже тверде і тяжке і має велику цїну.

них кілька слів і вкінци зажадав ще склянки води.

Найдостойнійший Архікнязь Альбрехт, стриечний стрий Є. Вел. Цісаря, був сином Архікнязя Кароля, славного вожда австрийского з часів воен францускиx і витязя зпід Асперн; він родив ся 3 серпня 1817 р. у Відни. Ставши в 1830 р. властителем 44-го полку піхоти вступив він до армії і авансував в 1840 на бриґадиера в Ґрацу, а в 1844 р. був командуючим ґенералом у Відни. В 1848 р. зложив він команду у Відни і вступив яко охотник до армії Радецкого в Італії, де відзначив ся в битві під Санта Лючія. В грудни тогож року одержав він команду аванґарди і причинив ся головно до побід під Мортарою і Новарою, за що одержав опісля покійний Архікнязь командорский хрест ордера Марії Тереси. В 1851 р. був він іменований комендантом третої армії і цивільним та войсковим ґубернатором Угорщини і позіставав на сім становищи аж до 1860 р., коли то обняв команду осьмого корпуса у Венеції. В 1863 р. був Найдост. Архікн. іменований польним маршалком а з початком 1866 р. був він іменований головним комендантом операцийної армії в північній Італії і там дня 24 червня 1866 р. побив італіяньску армію. В 1869 р. став він ґенеральним інспектором армії. Найдост. Архікнязь виступав також яко войсковий писатель і написав кілька розправ, за що був іменований почетним членом цісарскої Академії наук. Архікн. Альбрехт належав до найбогатших властителів більшої посілости; єго добра на Шлеску займають 13 миль квадратових а в Галичині мало що не цілий повіт живецкий.

Перегляд політичний.

Єго Вел. Цісар виїхав вчера з Ментони через Вентімілію до Відня, де має стануть нині в ночи о 11 год. Похорон Найдост. Архікн. Альбрехта відбуде ся аж за кілька днів, позаяк треба зачекати аж на розпоряджене цісарске і на вислане депутаций поодиноких ґарнізонів.

Вже всі сойми краєві закінчили свої наради; в долішно-австрийскім соймі відбуло ся вчера послідне засідане. — Клюб молодо-ческий ухвалив умістити в своїй відозві з нагоди нових виборів до сойму жадане загального права голосованя.

З Петербурга доносять, що кн. Лабанов-Ростовский має сими днями вернути до Відня, а звідси поїде на свою посаду амбасадора в Берлині. Мимо того говорять, що він буде за кілька місяців іменований міністром для справ заграничних, а на єго місце прийдуть або ґр. Остен-Сакен або Долгоруков.

Петербургска північна аґентия телеґрафічна розіслала телеґраму з Софії, в котрій доносить, що Цанков дораджує князеви, щоби той дав димісию кабінетови Стоілова, розвязав собрание, розписав нові вибори і утворив новий кабінет з представителів всіх партий а відтак щоби той кабінет вислав депутацию до Росиї з просьбою о признане князя.

Новинки.

Львів дня 19 лютого 1895.

— **Іменованя.** Ад'юнктами будівничими іменовані Адам Моздиневич і Антін Гоннарчик. Лікарем салінарним іменований Зенон Генрих Пельчар в Дрогобичи і Стебнику. Комісарем скарбовим: др. Лев Лезер, а концепістами скарбовими Володимир Ільковский і др. Мелитон Пінчиковский.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс лікарів повітових: Каз. Цішіловского з Турки до Кольбушови, Зенона Фридмана зі Львова до Горлиць, Якова Дороживьского з Борщева до Бібрки, Івана Філевича з Кольбушови до Нового Санча, Вінк. Гловиньского з Бібрки до Сокаля; і асистентів санітарних: Фр. Стоклосиньского зі Станіславова до Турки, Генриха Нича з Нового Санча до Дрогобича і Віктора Борисевича з Сокаля до Борщева.

— **Відзначенє.** При переході в стан спочинку радник суду краєвого Матій Тупец в Тернополи одержав титул і характер радника висшого суду краєвого.

— **Доповняючий вибір** члена Ради пов. в Бережанах з більших посілостий відбуде ся дня 27 марця.

— **Виділ товариства ім. Шевченка** уладив ся так: Ол. Барвіньский є головою; заступником голови проф. Сид. Громницкий; адміністратором Кость Паньківский; секретарем Осип Маковей, бібліотекарем проф. Грушевский. До виділу належать ще: судя Антін Дольницкий і проф. Петро Огоновский. Заступниками виділових суть: Василь Білецкий, Остап Макарушка.

— **На будову руского театру** надіслали пп.: І. Решетилович 10 зр., жертвуваних фельдфеблем 18 полку оборони краєвої Фридрихом Бахманом, а виграних в закладі; — о. Лев Білецкий з Кальної 28 зр., а то: 26 зр. зложених урядниками бар. Поцера з Вигоди в гостині у п. Вільг. Зінгера в Солотвині Мизуньскій в дни єго уродин дня 2 лютого і 2 зр., зібраних в домі о. Білецкого на Різдво; — п. Володим. Гучковский зі Львова 9 зр., зібраних за купони; — п-і Ол. Стрийска з Риманова 1 зр.; — Кар. Підляшецкий судя з Бирчи 8 зр. 90 кр. (на сю квоту зложили оо.: Іван Тарнавский з Ямної доль. 2 зр., Антін Біржиньский з Посади Риботицкої 1 зр., Евг. Тустановский з Лімної 1 зр., пп. Ангелїя Біржиньска з Посади Риботицкої 1 зр., Лев Біржиньский ц. к. комісар 1 зр, Володимир Літиньский ц. к. авскультант суду з Бирчи 50 кр., Михалина Киричиньска з Грозьови 50 кр., Юлія Калужяцка 50 кр., о. Лев Калужяцкий з Ямної 50 кр., і вкінци виграна з преферанса 90 кр., разом 8 зр. 90 кр.) і 23 зр. 10 кр. (на се зложили: оо. Михайло Гандяк з Береска 2 зр., Стефан Киричиньский з Грозьови 60 кр., пп. Вячеслав Холоневский ад'юнкт податковий 1 зр., Володислав Шетина ведучий книги грунтові 1 зр., Николай Махляй ц. к. канцеліст суду 1 зр., О. Вернер властитель дібр Брижава 1 зр., др. Сам. Бендель лікар суду 2 зр., Лев Ґрінґавт властитель гути шкла 1 зр., Михалина Лям 50 кр., Станислав Лям ц. к. комісар сторожи скарбової 50 кр., Ділер властитель дібр 50 кр., М. Гімельштайн власт. реальности в Бирчи 50 кр., Осип Мазуркевич ц. к. ад'юнкт податковий 50 кр., Фалишевский

в груди та в бік, щоби опісля на розвішеній шкірі мати докази свого геройства. — Я бував вже на такім польованю.

Джемс споглянув на бесідника, а ціла суть того чоловіка мала для него якусь незвичайну відразу, просто обурювала єго; він же сам, що лиш стояв против дівчини, аж не знав, що з собою зробити, так якось був несьміливий, а той сидів собі як небудь дуже близенько коло неї та ще й розпер ся. Він, простий собі полїщук не міг навіть зразу зрозуміти того, що Сандер говорив до него, але коли відтак понапав ся, то аж кров в нїм заграла і набігла до лиця а рівночасно почала й щезати єго несьміливість та заклопотане.

— Коли я раз кажу, — відозвав ся він, а від вибухаючого в нїм гніву майже голосу єму не ставало — що я убив пантеру сам один ножем, то не значить ся, що мені помагали при тім пси або порох і куля. Я не знаю, де ви, чужий чоловіче, могли научити ся таких поглядів, але тут до ліса они не годять ся. — Тут би не важив ся ніякий чоловік, котрого Джемс Ляйвлї уважає за свого приятеля, сказати такої брехні.

— Алеж мій пане Ляйвлї — відозвав ся з усьміхом Сандер, котрому не було на руку розпочинати суперечку — ви чей знаєте дуже добре, що так звані „мисливскі історії" не уважають ся за брехні. Мисливий має право бути поетом, а яко новеліст ²) не сьміє в своїм оповіданю подавати сухих подій, чисто і без всякої прикраси, так вільно й тому, що оповідає свої мисливскі пригоди, ба, того навіть жадає ся по части від него, щоби він додавав їм якоїсь прикраси.... а коли не мав ніяких пригод, то щоби із звичайних ловів робив цікаві пригоди.

— Я того якось не розумію, що ви тим всім хочете сказати — відповів на то Джемс і випив одним духом чарку, яку подала єму мати; — не понимаю також, як можна робити якісь мисливскі пригоди. — Але то річ певна, що я ані разу не пробив ножем ніякої звірини без потреби. А що-до он тої кожі, то Кук ось тут був сьвідком всего і видів, чи и як я єї заслужив.

— Коли вже бесїда про пробиванє ножем — відозвав ся тут старий Ляйвлї і ще в пору перебив трохи за різку розмову, — то менї приходить на гадку знаменита сьміховинка, яка приключила ся була мому батькови.

— Сїдайте-ж собі Мр. Ляйвлї — відозвала ся тут Аделя до молодого фермера і відсунула свій столець трохи дальше, так, що зараз коло неї на якійсь колоді зробило ся місце. Джемс скористав зараз із сего запрошеня, але з якоїсь дійстно неоправданої обави відсунув ся від своєї красної сусідки так далеко, як лиш це дозволяло єму на то вистаюче галузє. Через то й прийшлось єму сидіти на рапавім дереві, і коли-б єму розходило ся о вигоду, то певно волів би був стояти хоч би лиш на одній нозі. Але мимо того не був би він в сїй хвили проміняв сего місця за найкрасше вибите крісло в цілих Сполучених Державах.

— Отже мій батько — почав розповідати старший Ляйвлї —

— Ходім, старий, до хати.... може лїпше там розкажеш нам тоту історию — перервала єму ту нараз жінка єго оповідане. — Тут на дворі стає вже темно, діти, сонце зайшло, а пані з міста могли би перестудити ся; отто би для них був красний дарунок, коли-б они, тоті любі душечки лиш того до нас прийшли, щоби набавити ся катару або чогось ще гіршого.

— Але-ж моя люба пані Ляйвльово — відозвала ся на то Мрс. Дейтонова — тут на дворі ще так красно і як-раз тоті чудові краски онтих чим раз більше блїднїючих хмарок вечірних надають темному сосновому лісови, над котрим спочивають, якоїсь пречудної краси, щось романтичного.

— То все дуже добре — сказала стара поважна женщина — б дай красно так говорить ся, але впрочім то все одно. — В хаті таки лїпше, але коли Мрс. Дейтонова хоче ще трошки дивити ся на ті хмари, то може дуже вигідно дивити ся на них через комин, они як-раз понад ним переходять. Але тепер ходім — Джемс, поможи трохи позносити дещо до хати — а де Кук? Ага, він несе послїдки з оленя та порібрє. Добре зробив.... а Джемс убив нині рано ще й індика. А ти, Ляйвлї можеш взяти порожну коновочку від кави.... так, діточки, ходім же тепер, за десять мінут позасїдаємо собі там знову вигідно та будемо весело і свобідно забавляти ся. Для такої старої жінки, як я, то аж лекше на души, коли видить у себе тільки любих, дорогих гостий, як сего вечера.

Та не чекаючи вже дальше, чи хтось тому спротивить ся, чи нї, почала Мрс. Ляйвльова сама збирати порозкладані річи та заносити до хати, а тогди й молодші мусїли вже до того взяти ся. Незадовго по тім сиділи вже всі докола великого стола, висуненого на серед хати, а старий Ляйвлї розговорив ся і розповідав множество всїляких сьміховинок та пригод з мисливского житя. Тимчасом єго жінка порала ся в хаті та зносила всего, чого лиш могла доставити кухня та комора, а серед сеї закрутанини приступала від часу до часу то до Аделї то до пані Дейтонової та стискала їм сердечно руки і казала, яка то она з того рада, що они преці раз загостили до них; нехай же не думають, що від'їдуть звідси скорше, як хиба за шість або вісім днів. Она була рішучо тому противна, щоби Аделя вже на другий день їхала в гостину до своєї приятельки і сказала, що Мр. Говес єсть у неї милим і пожаданим гостем, але скоро він думає забирати

²) Повеля (слово італіяньске) значить: „коротеньке оповідане"; новеліст — той, що пише новелї.

ц. к. інспектор гірничий 50 кр., Пенкальский ц. к. надкомісар скарбовий 50 кр., Кароль Підляшецкий ц. к. судя в Бирчи 10 зр., разом 23 зр. 10 кр.).

— **Посаду катихита** гр. кат. релігії при виділовій школі ім. Ядвиги одержав о. Василь Навроцкий.

— **Інформация.** Вис. ц. к. Намістництво приказало було при кінци минувшого року, що всі ті, що побирають пенсию свою місячну з долини, побрали еї в дни 31 грудня 1894, бо потому буде за пізно. Очевидно богато людий поступило собі після того рескрипту, але найшли ся і такі, що з ріжних причин не вчинили того. Тож уряди податкові по тім речинци не могли виплатити пенсиї тим, що зголосили ся по ню. До таких опізнених належав і я. З тої причини підношено в січни в часописях жалї на таке розпоряджене, котре в той спосіб заперло пенсию, а при тім клопотали ся, що ту робити, щоби гроші не пропали. Я хоть не много завинив у тім, що не відобрав пенсиї, попробував вислати просьбу до Вис. ц. к. Намістництва о поручене виплати гроший, і дїйстно в початках лютого Уряд податковий виплатив менї їх без жадної перешкоди. Отже гроші не пропали. Длятого дїлю ся з приємностию тою відомостию з тими, котрі також опізнили ся, щоби пізнали, якою дорогою належить упімнути ся о належачу ся пенсию, а певно она їм буде виплачена. *М. С.*

— **Шайку обманців**, котра під проводом Адольфа Флїттера оперувала у Львові вже від довшого часу, придержано сими днями і арештовано. Флїттер разом з своєю жінкою Малкою, з Вільгельмом Гольманом, Гершом Брандом і учеником 8-ої кляси золочівскої гімназиї Абрагамом Шпіглем, фальшували довжні скрипти, на котрих підписували різні личности з висших войскових кругів. Виновників відкрито в такий спосіб: Флїттер підробив скрипт на 70.000 зр. осмотрений дуже добрим підписом і продав его Лейзорови Ґерстенфельдови. Якийсь час відтак сплачував Флїттер рати правильно, так що звернув навіть Ґерстенфельдови 30.000 зр., однак коли решти не платив, Ґерстенфельд звернув ся просто до підписаного на скриптї, упоминаючи ся о решту залеглости. Однако зі страхом дізнав ся, що упав жертвою обманьства, а коли цїла річ стала голосною в львівских лихварских кругах, зголосило ся до Ґерстенфельда ще кількох инших властителів подібних скриптів, а між ними Хаїм Дрекслер, львівский купець з площі Смольки, ч. 1, що мав куплений від Флїттера скрипт на 5.000 зр. При ревізиї у Флїттера не найдено нїякої готівки, лише книжочку з записками. Арештований Флїттер признав ся отверто до вини і видав всїх своїх спільників.

— **Неосторожність причиною смерти.** Недавно в присїлку Сухім коло Корініцї в повітї ярославскім молода жидівка наливала нафту. Притім запалила ся нафта в банцї, котру тримала в руцї. В однїй хвили огонь обхопив нещасну. На поміч прибігла мати, але й на неї огонь перекинув ся та тяжко попарив. І доньку і матір мусїли відвезти до шпиталю в Перемишли, але они в дорозї померли.

— **Львівскі новини**. Тому кілька днїв фрайтер 24-ого полку Казимир Михаловский вкрав у менажи офіцирскій 50 зр. і 7 срібних ложок. Дня 17 с. м. той фрайтер вернув звідкись до Львова і в готели Гутмана отруїв ся. Написав листи до родини, де жалує, що став злодїєм, і каже, що волить умерти, як жити зганьбленим. Лікарі відратували его і відвезли до шпиталю. — В селї Свєцехові полїция увязнила Семена Торосевича, шваґра убитого у Львові в пивници Івана Горчиньского. Торосевич має 38 лїт і є також садівником. Найшли в него закровавлену шапку і 36 зр. Не знає сказати, звідки має ті гроші. Отже то він убив Горчиньского.

— **Пригоди на провінциї.** У Висоцкій ланцутского повіта при годованю бажантів були дня 25 січня дозорець ловів Казимир Міхно і Микола Пекарек. Міхно мав стрільбу при собі. Та стрільба мала зсунути ся ему з плеча, вистрілила і забила Пекарека на місци. — В Підлїсках мостиского повіта слуга шинкаря Зеґля, Настка Качмар, втонила ся припадково в полонцї ріки Січної. — В Слободї рунгурскій коломийского повіта вивернула ся фіра з дровами і забила Миколу Лазарюка, а також одного коня. — В Берлинї брідского повіта Олекса Застирець стинав у власнім городї дерево дня 9 лютого. Притім був такий неосторожний, що дерево падаючи ударило его в голову і він до трех днїв помер.

— **Нагороджена відвага.** Незвичайно зворушуючу пригоду описують німецкі часописи з побережа шлезвицко-гольштиньского. Недавно в надбережнім рибацкім селї загремів вистріл з моздїра. Був то знак, щоби люди збігали ся на поміч на беріг моря. Хоч був мороз і буря, люди збігли ся радо. О чверть милї від берега на мілинї осїв корабель, дуже ушкоджений. Залога корабля вилїзла на щоглі, бо вода заливала поміст, і там вижидала спасеня. Стали спускати ратунковий човен і аж тоді помітили, що нема відважного Гарро, славного провідника таких ратунків. Годї було ждати на его поворот. Вісїм людий заняло човен і серед страшної бурі поїхало до корабля. Забрали звідтам нещасливих, тілько одного лишили на щоглї, замотаного в линву, закостенїлого, котрий уже не мав сили рушати ся і ратувати ся. Човен був і так уже переповнений, буря казила ся щораз гірше, годї було ждати на одного. Отже від'їхали від корабля і причалили до берега з вирятованими. Ту вже був відважний Гарро, котрий що тілько прийшов. Сказали ему, що ще на щоглї остав ся один чоловік. — Я їду по нього, хто зі мною? — сказав Гарро. Рибаки втомлені мовчали, небезпечність була велика. — То я сам поїду — крикнув Гарро і скочив в човен. В тїй хвили надбігла до него его стара мати. — Не їдь — просила она — згадай батька, що так погиб.... Згадай брата Уве (Уве був наймолодшим сином еї і від кількох лїт і слїд по нїм загинув). Плаче мати, але Гарро не слухає: „Годї, каже, годї“. — Змилуй же ся хоч наді мною старенькою, не їдь — благає мати. — „А чи ти певна, питає син, чи той там також не має матери?“ Старушка замовкла, а за відважним Гарром скочили ще чотири рибаки в човен. Корабель, до котрого їхали, був уже майже під водою, годї було й добути ся до него. Гарро сам вилїз на щоглу, зняв закостенїлого чоловіка і заніс в човен. Придивив ся ему, аж то був его брат Уве. Здалека, доїжджаючи до берега, крикнув серед гуку бурі: — скажіть там матери, що везу їй пропавшого Уве.

— **Руска справа** в роках 1891 до 1894. Написав Н. В. Брошура та, з котрої ми подали оден уступ, коштує 50 кр. без пересилки почтової. Можна дістати в книгарни товариства ім. Шевченка.

— **Померла:** Мария з Поляньских Савчакова, жена пароха в Замочку, в 26 роцї житя.

з собою Аделю, то нехай зважає на то, що еї собі зачіпить і не розійде ся з нею по доброму.

Джемсови зробило ся важко і страшно на серци — отже то длятого прийшов сюди той масний чужинець, він вже на другий день рано забере з собою Міс Аделю — а хороба би... в яких відносинах єсть він взагалї з панною Аделею.... а може він таки еї — аж мороз пішов ему по тїлї.

— Панно Аделе — відозвав ся він дрожачим від зворушеня голосом — то ви... ви хочете нас покинути?

— А вже-ж — відповіла молода дївчина і якийсь збиточливий усьміх проявив ся на еї устах, — Мр. Говес хоче мене взяти з собою на свою плянтажу, що купив еї недавно.... до своєї сестри.

Як би тепер ясний грім вдарив був перед Джемса в землю, то була би кров не заграла живійже в его жилах, анї не була би скорше застигла. — Она хоче оглянути недавно куплену плянтажу Мр. Говеса — хоче їхати в гостину до его сестри — бідний ти Джемсе, нема тут для тебе майже нїякого вигляду! — Він чув, як кров збігала ему з лиця і як капля за каплею вертала назад в задеревіле серце. Але й зараз потім стала она ему набігати знову нездержимо на чоло та виски, а він щоби утаїти своє внутрішнє зворушене, схопив ся з місця.

— Чуєш Джемсе, а ти куди? — спитав батько.

— Іду занести за хату тото мясо, що лишило ся з оленя — відповів відходячий — оно висить там за низько і пси могли би ще дібрати ся до него.

— Правду кажеш — сказав старий — я на то й забув. А то ось яка сьмішна річ стала ся нам дві неділї тому назад... тоту історию мушу вам розповісти, пане Говес — а той ніби пан Говес, котрий з дуже вдоволеним усьміхом побачив, як і длячого встав Джемс, слухав терпеливо якоїсь сьміховинки о убитім олени і стоячих з тим у звязи обставинах. — Але тимчасом підслухував він з напруженою увагою, розмову, яку завели були панї Дейтонова і Ляйвльова про якусь родину в державі Джорджіє, котрої Міс Дейтонова і Аделя були далекими своячками і де Аделя виховувала ся та була як би своя дитина.

Вірте менї, що то правда, панї Дейтоново — увіряла старуха — Ляйвлї лише що передвчера дістав лист звідтам. — Мій Боже, таж ми там мешкали через шістнайцять лїт і знаємо там кожду дитину. Кажуть, що старий Бенвік пережив свою жінку лиш на три днї, а завіщанє, як сказано в листї, отворено вже в середу. — Можете кождої години дістати відомість.

Та нинї рано прийшли до мого чоловіка два листи — сказала на то Мрс. Дейтонова, — але видко, що то були письма в якійсь иншій справі, бо він би прецї щось о тім згадав.

Коли бо то судам, бачите, не пильно діє ся в таких справах — відповіла Мрс. Ляйвльова — они не дуже спішать ся давати звістку, особливо тогди, коли розходить ся о то, щоби висилати гроші з краю.

— Котра-ж вам лїпше подобає ся — спитав тепер нараз старий Ляйвлї свого зовсїм неуважаючого слухача, так, що той аж змахнув ся, і ще лиш тілько стямив ся, що відповів на осліп:

— Перша, безусловно перша.

— Отже видите, то мене тїшить — сказав старик — така була й моя гадка. — Джемс, кажу я, мусиш безусловно першу брати, і... аби я так здоров, що він наконець виграв.

— Дивно, — відповів на то Сандер, але хоч би ему хто й очи був вибрав, то він не знав, що то була тота перша і тота послїдна та що властиво було можна виграти.

(Дальше буде).

Телєграми.

Арко 19 лютого. По завтру буде тїло Найдост. Архікн. Альбрехта забальсамоване. Тїло не буде скорше аж за вісїм днїв перевезене до Відня.

Відень 19 лютого. Бувшого консуля в Америцї Палїчека виключено в дисциплїнарній дорозї зі служби і заказано уживати титулу консуля.

Берлин 19 лютого. Вся праса тутешна присьвячує покійному Архікн. Альбрехтови теплу згадку і славить его яко великого вожда.

— **„Правда“**, вістник полїтики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15-ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштує на рік тілько 4 зр. Адмінїстрация „Правди“ находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

За редакцию відповідає Адам Краховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.